

Plus Beeldende kunst

Sinistere drilpudding: Van Albada's toch niet zo heel realistische stillevens

Edo Dijksterhuis 12 juni 2020, 16:02



BEELD ARNOUT VAN ALBADA

Arnout van Albada

Waar Galerie Mokum, Oudezijds Voorburgwal 334

Te zien t/m 28/6

Stel: Adriaen Coorte (1665-1707) loopt vandaag Galerie Mokum binnen. Hij zou veel herkenbaars zien: kleine paneeltjes met olieverf, eenvoudige voorstellingen. Tegen een egale achtergrond tekent een tafel of plank een lage horizon af, met daarop een bordje of ‘tesje’ zoals Coorte zou zeggen. Hijzelf zou er aardbeien op leggen en zich uitputten in hun glans. Maar het ding bij Galerie Mokum is hem een mysterie.

Drilpudding. Dat artificiële hoogstandje van de zuivelindustrie. Dat is wat Arnout van Albada onderscheidt van zijn historische voorganger en wat hem zoveel interessanter maakt dan de hedendaagse fijnschilders, die net doen alsof de tijd al vierhonderd jaar stilstaat. Van Albada schildert op het eerste gezicht klassieke stillevens, maar met atypische onderwerpen. Behalve pudding is dat bijvoorbeeld een smeug donkerbruine tulbandcake, een latex handschoen op een handvormige mal of de plastic verpakking van Nesquikchocoladepoeder.

Voor al dat laatste werkje verradt Van Albada's vakmanschap. De alumna van de Groninger Academie Minerva, dé schildersacademie van Nederland, zet de overbekende doos op een tafellaken waarvan ieder afzonderlijk draadje zichtbaar is. Groeven geven reliëf aan de container, die van binnenuit licht lijkt te geven – het effect van een onderlaag die door de gele huid heen schijnt.

Banale consumptiegoederen

Het is echter dan echt. En daarmee ligt Van Albada's werk dicht bij het hyperrealisme dat sinds de jaren zeventig ook een voorkeur aan de dag legt voor banale consumptiegoederen. De Amerikaanse pioniers putten zich uit in ketchupflessen, peper en zoutstelletjes en andere lunchroomstofferij, de Nederlander Tjalf Sparnaay scoort nog steeds met zijn gebakken spiegeleieren. Maar waar deze schilders proberen de fotografie naar de kroon te steken en de realiteit de loef af te steken, doet Van Albada dat niet. Hij geeft zijn werken zelfs dikke, zware lijsten mee bij wijze van signaal: let op, dit is schilderkunst! En hij signeert zijn panelen met een monogram zichtbaar in de voorstelling, zodat de letters meedoen in het lijnenspel van de compositie.

De setting is bij nader inzien ook minder realistisch dan op het eerste gezicht lijkt. De monochrome achtergrond in roze of mintgroen lijkt door een popartfilter te zijn gehaald en verhoogt het drama in de simpele voorstellingen. Alsof we kijken naar bewijsmateriaal van een niet nader beschreven misdaad. Het geeft de puddinkjes bijna iets sinisters, om van de operatiehandschoenen maar te zwijgen.



Het werk ligt dicht bij het hyperrealisme. BEELD ARNOUT VAN ALBADA